

## Arrest

nr. 108 649 van 28 augustus 2013  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 november 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 april 2007 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 24 september 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 5191 van 19 december 2007 verwierp de Raad voormeld beroep.

Inmiddels werd ten aanzien van verzoekster op 20 november 2007 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen.

Op 28 februari 2008 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Op 27 april 2009 2007 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nogmaals de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Op 30 november 2009 werd de beslissing van 27 april 2009 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ingetrokken. Bij arrest nr. 35 820 van 14 december 2009 werd het beroep zonder voorwerp verklaard en om deze redenen verworpen.

Op 26 mei 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 14 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet.

Op 16 december 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 45 271 van 23 juni 2010 verwierp de Raad voormeld beroep.

Inmiddels werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet op 22 februari 2010 ontvankelijk verklaard en werd verzoekster in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing over de grond van de zaak.

Op 19 augustus 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 3 januari 2011 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet in. Op 25 februari 2011 werd deze aanvraag niet ontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest nr. 64 664 van 12 juli 2011 werd deze beslissing door de Raad vernietigd.

Op 31 juli 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>ter</sup> van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op 6 november 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9<sup>bis</sup> van de vreemdelingenwet wederom niet ontvankelijk verklaard.

Eveneens op 6 november 2012 werd ten aanzien van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod genomen. Dit is thans de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, van artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster voert tevens ook machtsmisbruik aan.

Verzoekster is het niet eens met de beoordeling van verweerder en betwist dat ze fraude heeft gepleegd door haar Keniaanse identiteitskaart te vervalsen. Ze benadrukt dat ze haar Keniaanse identiteitskaart via de officiële weg heeft verkregen. Zij verklaart naar België te zijn gevlucht zonder identiteitskaart, doch toen zij door haar raadsman werd geïnformeerd dat het belangrijk was om een identiteitskaart te hebben, heeft zij het nodige gedaan om haar bestaande identiteitskaart te laten verzenden. Haar broer zou haar haar identiteitskaart hebben toegestuurd. Verzoekster stipt aan dat als de identiteit vals zou zijn, zij zeker en vast de vervalsingen niet heeft aangebracht. Daarnaast benadrukt verzoekster dat de echtheid van het document werd bevestigd door de Keniaanse ambassade te Brussel en ze legt dit stuk dat reeds gekend was aan verweerder, neer. Zij stelt dat ze bij haar verhoor aan de politie alles naar waarheid heeft verteld. Verzoekster stelt dat verweerder kort door de bocht gaat waar gemotiveerd wordt dat zij op heterdaad werd betrapt. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is

gemotiveerd door enkel te verwijzen naar een politierapport. Voorts stipt verzoekster aan dat ze onschuldig is tot het tegendeel bewezen wordt en dat er slechts sprake kan zijn van schuld indien ze vervolgd wordt voor fraude of vervalsing. Ze stelt dat het aan de rechter is om te oordelen of ze zich schuldig heeft gemaakt aan het voorgehouden misdrijf. Verzoekster meent dat verweerder door deze manier van handelen de zorgvuldigheidsplicht schendt. Tevens meent verzoekster dat de materiële motiveringsplicht is geschonden doordat er in de bestreden beslissing geen verdere uitleg wordt gegeven waarom er aanwijzingen zijn dat het identiteitsdocument vals is. Zo wordt niet verklaard waarom de politie de valsheid in geschrifte in haar hoofde vaststelt en op welke gronden zij dit doet. Betreffende de motivering van de bestreden beslissing dat zij *“geen officiële verblijfplaats in België heeft”*, betwist verzoekster dit niet, doch stelt zij dat dit te maken heeft met haar preciaire verblijfssituatie en benadrukt ze dat ze al twee jaar op hetzelfde adres woont en dat ze altijd eerlijk is geweest ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat er absoluut geen risico op onderduiken bestaat. Verder meent verzoekster dat nu er geen zekerheid is over schuld of onschuld het een feit is dat verweerder voorbarig te werk is gegaan en dat er in deze context absoluut geen redenen zijn om haar een inreisverbod van 5 jaar te geven, zodat het duidelijk is dat de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet geschonden werden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de beslissing in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De thans bestreden beslissing is gebaseerd op de artikelen 7, eerste lid, 1°, 74/14, § 3, 1°, 3° en 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze artikelen luiden als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”*

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;*

*3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;*

*4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;*

*5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;*

*6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

*“De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.*

*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van een volledig vervalst identiteitsdocument.*

*PV nr ME 55.L2.006461/2012 van de politie van Bornem*

*Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.*

*De tweede asielaanvraag ingediend op 28/02/2008, werd bij beslissing van 25/06/2010 negatief afgesloten.*

*(procedure bij RvV/ weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming)”*

*Uit de stukken van het administratief dossier blijkt het volgende:*

Op 25 april 2007 verklaarde verzoekster ten tijde van haar verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken naar aanleiding van haar asielaanvraag dat ze ooit een identiteitskaart had maar dat die werd vernietigd door haar man.

Bij haar tweede asielaanvraag op 2 april 2008 verklaarde verzoekster dat ze geen enkel contact heeft met iemand uit Kenya en dat ze niet weet via wie en op welke manier ze aan documenten zou kunnen geraken.

Op 19 augustus 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 december 2009 onontvankelijk verklaard om reden dat verzoekster geen identiteitskaart voorlegt. In haar aanvraag stelde verzoekster dat ze op heden een geboorteakte uit Kenia heeft kunnen bekomen, dat haar asielaanvraag hangende is en dat er dan ook geen verplichting op haar rust om andere identiteitsdocumenten te kunnen voorleggen.

Op 29 december 2010 richt de raadsvrouw van verzoekster een brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de mededeling dat haar cliënte op heden haar Keniaanse identiteitskaart heeft bekomen. Op diezelfde dag diende verzoekster een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij ze ditmaal een kopie van haar Keniaanse identiteitskaart voegde.

Op 24 februari 2011 uit de Dienst Vreemdelingenzaken zijn twijfels betreffende de Keniaanse identiteitskaart van verzoekster ten aanzien van de algemene directie van de gerechtelijke politie afdeling centrale dienst ter bestrijding van valsheden -documenten (hierna verkort de cdbv) waarbij wordt aangegeven dat wanneer het controlecijfer met haar geboortedatum wordt nagegaan de uitkomst 4 is terwijl dit op haar identiteitskaart 1 is. Tevens wordt aangegeven dat de opvultekens niet kloppen en dat er aldus mogelijks sprake is van een vals identiteitsdocument. Uit een antwoord van de cdbv volgt dat zij geen specimen of enige officiële documentatie hebben over het voorliggende type van document. Verder wordt aangegeven dat de MRZ foutief is, terwijl deze hoe dan ook correct dient te zijn, zodat het hier om een vals of vervalst document gaat. Op 25 februari 2011 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster opnieuw onontvankelijk verklaard omdat er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het document.

Op 20 juli 2011 legt verzoekster een attest neer van de Keniaanse ambassade stellende dat verzoekster een Keniaanse onderdaan is; dat zij in het bezit is van een Keniaanse identiteitskaart nr. 220246879 uitgereikt door de Keniaanse autoriteiten op 22 juni 2006 en een Keniaanse geboorteakte nr. 608582 uitgereikt door de Keniaanse autoriteiten op 22 oktober 2009. Voorts wordt aangegeven dat de ambassade de geldigheid van deze documenten bevestigt.

Op 30 augustus 2012 contacteert de Dienst Vreemdelingenzaken opnieuw de cdbv die echter blijft volhouden dat de MRZ foutief is en dat het controlegetal van de geboortedatum 8 moet zijn. Daarop besluit de Dienst Vreemdelingenzaken om het origineel van de identiteitskaart via de gemeente te laten controleren door de cdbv.

Op 2 oktober 2012 antwoordt de cdbv dat het document overeenstemt met hun persoonlijke documentatie; dat er anomalieën worden vastgesteld aan het document met name dat de Keniaanse identiteitskaart werd vervalst; dat de originele gegevens werden verwijderd en overtypt met de huidige gegevens. De cdbv stipt aan dat deze vervalsing op de achterzijde goed zichtbaar is ter hoogte van de handtekening, district, divisie, locatie en sub-locatie. Verder wordt herhaald dat de MRZ (machine readable zone) foutief is ter hoogte van het controlegetal bij de geboortedatum. Tot slot stipt de cdbv aan dat de officiële sit om Keniaanse identiteitsdocumenten te controleren ook aangeeft dat het document aan iemand anders werd afgeleverd (zie bijlage). Bij het verslag zitten uitvergrotingen bij van de Keniaanse identiteitskaart waarop duidelijk te zien is dat bepaalde gegevens werden uitgewist en werden overgeschreven.

Gelet op de voormelde feitelijke gegevens van het administratief dossier acht de Raad de motivering van de verwerende partij dat verzoekster in het bezit is van een vervalste identiteitskaart niet kennelijk onredelijk. Ongeacht het attest van de Keniaanse ambassade blijkt duidelijk dat er geprutst is aan de identiteitskaart. Het verslag met bijlagen van de cdbv geeft duidelijk aan welke vervalsingen aangebracht werden. Bovendien blijkt dat de voorliggende Keniaanse identiteitskaart aan iemand anders werd uitgereikt. Het is dus wel een bestaande identiteitskaart wat in overeenstemming is met het attest van de ambassade. Alleen was deze kaart oorspronkelijk niet aan verzoekster uitgereikt. Het vrij algemeen opgesteld attest van de Keniaanse ambassade vermeldt niet welke onderzoeken werden doorgevoerd. Verzoekster stelt wel dat haar documenten twee maanden werden ingehouden voor onderzoeken, doch zulks blijkt nergens uit. Hoe dan ook doet dit attest geen afbreuk aan de vaststellingen van de cdbv die zelfs voor een leek duidelijk te zien zijn. In tegenstelling tot wat verzoekster poogt voor te houden, is het verslag van de cdbv wel degelijk voldoende om de vervalsing vast te stellen en de bestreden beslissing te motiveren. Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing enkel stelt dat ze gebruik heeft gemaakt van een volledig vervalst document en hierbij enkel

verwijst naar een PV van de politie van Bornem zonder aan te geven waaruit de vervalsingen dan wel bestaan, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht niet vereist dat de motieven van de motieven worden weergegeven in de bestreden beslissing. Zoals hiervoor werd toegelicht, vinden de motieven van de bestreden beslissing hun grondslag in het administratief dossier. De motivering van de bestreden beslissing is afdoende.

Wie de vervalsingen heeft aangebracht, is niet duidelijk. Wel kan de Raad vaststellen dat de opeenvolgende verklaringen van verzoekster niet in overeenstemming zijn. Ten tijde van haar eerste asielaanvraag verklaarde verzoekster dat haar identiteitskaart vernietigd werd door haar echtgenoot. Nu stelt ze in haar verzoekschrift dat ze aanvankelijk een andere identiteitskaart had, die door haar moeder werd bijgehouden, maar dat ze in 2007 een nieuwe identiteitskaart aanvraag toen ze moest gaan stemmen en dit om reden dat haar oude kaart vervallen was. Hieruit volgt dat aan de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen getwijfeld kan worden en het aldus niet kennelijk onredelijk is van verweerder te stellen dat er *in casu* sprake is van fraude door gebruik te maken van een valse identiteitskaart en dit ongeacht het feit of verzoekster officieel vervolgd is voor vervalsing of fraude.

In zoverre verzoekster het motief betwist dat ze op heterdaad betrapt werd, stelt de Raad vast dat dit slechts een overtollig motief betreft. Het doorslaggevend motief is dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van een volledig vervalst identiteitsdocument en dat ze evenmin in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder onzorgvuldig tewerk zou zijn gegaan. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verweerder slechts een beslissing heeft genomen nadat een doorgedreven onderzoek van het originele identiteitsdocument werd uitgevoerd. De bestreden beslissing steunt op een correcte feitelijke vaststelling. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voorts betwist verzoekster dat er een gevaar op onderduiken bestaat. Verzoekster betwist echter niet dat ze geen officieel adres heeft in België. Gelet op deze vaststelling is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te oordelen dat er een gevaar op onderduiken bestaat. Het is niet omdat verzoekster het oneens is met deze beoordeling, dat zulks zou kunnen leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.

Tot slot stelt verzoekster dat verweerder voorbarig tewerk is gegaan en dat zulks geen inreisverbod van vijf jaar rechtvaardigt. Zoals blijkt uit bovenstaande bespreking kan verzoekster niet worden gevolgd waar ze stelt dat verweerder voorbarig tewerk is gegaan. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verweerder kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod van 5 jaar op te leggen.

Een schending van de aangehaalde bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU